

Philipp Vandenberg

De koning van Luxor

Karakter Uitgevers B.V.

De koning van Luxor

15 maart 1939

Natuurlijk regende het tijdens de rit naar Soho.

‘Zoals altijd om deze tijd van het jaar!’ zei de taxichauffeur verontschuldigend. Vluchtig keek hij over zijn schouder door het raampje. De oude dame zag er keurig uit. Welgesteld, maar niet rijk. Iemand van wie je een fatsoenlijke fooi mocht verwachten. Rijkelui waren in dat opzicht krenterig. Na twintig jaar achter het stuur hoefde je hem niks meer wijs te maken.

‘Dat ligt toch niet aan het jaargetijde!’ berispte de oude vrouw hem.

‘In Notting Hill is het goed weer. Het moet aan Soho liggen.’

‘Hebt u iets tegen Soho, mevrouw?’ vroeg de chauffeur geamuseerd over zijn schouder.

‘Waarom zou ik iets tegen Soho hebben!’ zei de oude dame verontwaardigd. ‘Ik vind alleen dat het in Soho vaker regent dan elders.’

De taxichauffeur deed er voorlopig het zwijgen toe terwijl zijn passagiere naar de reusachtige, kleurrijke billboards aan de gevels van de bioscopen en theaters keek. In het Leicester Square draaide voor de laatste keer *De zoon van Frankenstein*, met Boris Karloff in de hoofdrol. In het Haymarket Theatre werd *Design for Living* opgevoerd, met Rex Harrison en Diana Wynyard. En in het Piccadilly, tegenover het Regent Palace Hotel, schitterden Mackenzie Ward en Eileen Peel in het toneelstuk *French without Tears*.

Zoals gewoonlijk was er in de namiddag in de straten rondom Piccadilly Circus geen doorkomen aan. De taxichauffeur nam echter enkele zijstraatjes en stopte plotseling voor een ingang van het hotel. De oude dame keek verbaasd op, want ze had niet verwacht dat ze er zo snel zou zijn.

‘Het Ritz Hotel,’ zei hij opgewekt. ‘Dat is dan vijf shilling, mevrouw!’

Hij had zich niet vergist, want de dame gaf hem zes shilling. Ze stapte uit nadat een bediende in rode livrei het autoportier voor haar geopend had.

Besluiteloos liep ze door de hal van het Ritz Hotel en ze deed geen moeite haar onzekerheid te verbergen. Met enkele bescheiden hoofdknikjes in alle richtingen beantwoordde ze de beleefde begroetingen

van het personeel. Uiteindelijk liep ze met kleine pasjes energiek naar een voornaam uitzierende heer in rokkostuum. Met de handen op de rug glimlachte hij haar toe.

Hij had een ovaalvormig hoofd en zilvergrijs, dun haar dat hij met brillantine strak achterovergekamd had. Daardoor leek hij achter in de vijftig. Toch zei de oude dame: 'Jongeman, zou u mij even naar de tearoom willen begeleiden?' Zo noemde ze iedere man die jonger was dan zij.

'De tearoom. Met genoegen, mevrouw!' Met een arm maakte hij een uitnodigende, zwierige beweging vanaf zijn borst naar beneden.

'Niet te snel!' waarschuwde de dame hem resoluut. Vinnig sloeg ze met haar stok op het tapijt. De vrouw op leeftijd was van een koele, ongenaakbare schoonheid, wat je wel vaker zag bij oude dames bij wie de jaren hun gezicht hadden getekend. Ze kregen er iets merkwaardig aantrekkelijks door. Met haar formele hoed kwam ze afstandelijk over. Ze had een groen, getailleerd mantelpak aan waarvan de rok bijna tot aan haar enkels kwam. Al met al een nogal ouderwetse verschijning in de hal van dit mondaine hotel.

De glazen deur, met een gepolijst messing bord waarop 'Tearoom' stond, ging open. Een ober in jacquet liep haar tegemoet. In het gesteven front van zijn overhemd stak een zoetwaterparel. Hij had een gewoon voorkomen, maar zijn gelaatsuitdrukking was opmerkelijk te noemen. Alleen de conservatieven in het parlement keken ernstiger en strenger dan hij.

'Jongeman, ik heb een afspraak met Lady Evelyn Beauchamp,' zei ze nog voordat de ober met het uitgestreken gezicht iets kon vragen. 'Ben ik te vroeg?'

Tegen de verwachting in klaarde zijn gezicht op. In een opwelling van spontane verrukking, waartoe je hem nooit in staat zou hebben geacht, en wat je nog minder van hem zou verwachten, antwoordde hij: 'De dames zijn al aanwezig, mevrouw. Als u mij wilt volgen.'

Het interieur van de tearoom bestond uit donker, glanzend meubilair. Gele lampenkappen van schapenleer verspreidden een diffuus licht. Uit het schemerdonker liep Lady Evelyn naar haar toe. Haar elegante, licht gestreepte grijze mantelpak met twee rijen knopen stond haar goed. Het dophoedje, dat ze ver over haar voorhoofd had getrokken – ze had lichte make-up op – gaf haar een jeugdig, kittig voorkomen.

'Mevrouw Jones!' zei de lady. Ze stak haar handen naar haar uit. 'Fijn dat u gekomen bent.'

'Miss Jones, mylady!' corrigeerde de oude dame haar onverbiddeijk. 'Miss Jones. Ik ben nooit getrouwd geweest. En op mijn oude dag

hecht ik er geen waarde aan de schijn te wekken dat ik dat wel was of nog ben. Miss Jones dus, als u het niet erg vindt.'

Toen ze tegenover elkaar stonden, werd meteen duidelijk dat de lady een kop kleiner was dan miss Jones. Dat wilde echter niet zeggen dat miss Jones lang was. Lady Evelyn was gewoon klein van stuk.

De lady ging haar voor naar een hoektafeltje. Daar wachtte inmiddels Phyllis Walker op hen. Phyllis was half zo oud als miss Jones en had een innemend voorkomen, maar door de wijde, grijze pantalon, het nauwsluitende jasje en het alpinopetje zag ze eruit als een dandy. Haar donkere lokken waren met glimmende gel op haar voorhoofd gekleefd. Geen opmerkelijke verschijning in Soho, maar voor het Ritz zou je haar uiterlijk het predikaat 'nogal gewaagd' kunnen geven.

Tien dagen geleden hadden deze drie vrouwen op het kerkhof van Putney een zeer merkwaardige begrafenis bijgewoond. Ze konden elkaar niet ontlopen, want het aanwezige gezelschap bestond uit slechts acht personen, de hulppredikant inbegrepen. Ondanks de eervolle necrologie in de *London Times* betekende dit al met al toch een treurig einde voor Howard Carter, de beroemdste archeoloog ter wereld. Lady Evelyn Beauchamp was op het idee gekomen om gedrieën in het Ritz een kopje thee te gaan drinken. Een klein voorval stond aan de basis daarvan. Bij het verlaten van het kerkhof keek Evelyn nog eens om en had toen een landloper gezien. In dit jaargetijde zochten honderden zwervers de warme metrostations op. Deze man, die mank liep, hield even zijn pas in, gooide een pakje in het open graf en liep verder.

Niemand wist waarom hij zich daar ophield of wat zijn vreemde gedrag te betekenen had. Alleen Phyllis Walker dacht die landloper te kennen. In elk geval herinnerde ze zich een man die in het leven van Howard Carter een dubieuze rol had gespeeld.

Deze opmerking had de twee andere vrouwen nieuwsgierig gemaakt. Vooral omdat ieder van hen alles over Carter dacht te weten. Dus besloten ze om op 15 maart 1939 in het Ritz samen thee te drinken en bij te praten.

Het gesprek begon stroef. Maar dat lag misschien aan de leeftijds- en standsverschillen. Bovendien kenden ze elkaar amper. Howard Carter vormde de enige band die ze met elkaar hadden. Het kostte dus enige moeite om het ijs te breken.

'En, dames? Krijgen we straks een oorlog of niet?' begon Lady Evelyn, die de pijnlijke stilte zat was.

Phyllis haalde haar schouders op. Ze wist niet wat ze daarop moest zeggen.

Miss Jones wond zich op. 'In alle kranten lees je over vlootmanoeuvres op de Atlantische Oceaan en troepenbewegingen in Europa. De koning en koningin bezoeken elke dag een andere vliegtuigfabriek. Vandaag Birmingham, morgen Rochester. Laatst las ik dat de burgers werd geadviseerd een levensmiddelenvoorraad van twee maanden in te slaan. Het lijkt er dus op dat het oorlog wordt, my-lady!'

'Helemaal mee eens,' zei Lady Evelyn. 'Toen de vorige oorlog uitbrak, was ik nog jong. Mijn vader, Lord Carnarvon, vond dat ik me met muziek en kunst moest bezighouden en niet met politiek. Maar ik herinner me de omstandigheden nog heel goed. Die van nu lijken zeer veel op die van toen.'

'Howard was niet geïnteresseerd in politiek,' zei Phyllis. Eindelijk sneden ze het onderwerp aan waarvoor ze gekomen waren.

'Hij was het gekrakeel tussen de partijen zat,' protesteerde de lady. 'Howard was een eenling, ook in politiek opzicht. Hij kon de ene dag de Labour Party omarmen en de volgende dag de Tory's verdedigen. Mijn vader werd horendol van zijn politieke wankelmoedigheid. Soms kreeg ik de indruk dat hij het wel leuk vond om zo vaak van mening te veranderen, gewoon om anderen te tarten.'

'Wanneer hebt u Howard leren kennen?' vroeg miss Jones. Aan haar toon kon je horen dat ze het niet eens was met de beweringen van Lady Evelyn.

'O, ik was toen nog jong. Vóór de oorlog. Ik ging voor het eerst met mijn vader mee naar Egypte. Indertijd zag Howard me niet staan. Ik bedoel als vrouw. Maar als jong meisje was ik al verliefd op die lange man met de volle, zwarte haardos. Door zijn snor kwam hij nogal als een vechtjas over, als een fanatiekeling. In mijn ogen was Carter de avonturier en schatgraver uit de sprookjes. Een man die op een dag zijn prinses zou ontmoeten. En die prinses was ik.'

'Merkwaardig,' zei Phyllis Walker op een nadenkende toon. 'Zo heb ik dat ook ervaren. Ook ik vond hem een buitengewone man. Een bereisde avonturier en succesvolle schatgraver. Ik had veel ontzag voor hem. Howard noemde mij altijd "prinses". Zo voelde ik me ook in zijn bijzijn... althans in het begin.'

'En u, miss Jones?' Met een vriendelijk glimlachje probeerde Lady Evelyn de oude dame in het gesprek te betrekken. Maar miss Jones leek in gedachten verzonken. Soms glimlachte ze, alsof ze zich iets herinnerde uit een ver verleden.

'En u, miss Jones?' vroeg de lady opnieuw. 'Wat voelde u voor Carter?' 'Ik?' Miss Jones keek op. 'Nee, bij Howard heb ik me nooit een prinses gevoeld. Daar was het leeftijdsverschil te groot voor. Toen ik hem

voor het eerst ontmoette, was ik achtentwintig en Howard vijftien. Ik was zijn onderwijzeres. Toch was Howard mijn grote liefde.’

Phyllis en Lady Evelyn keken elkaar met een veelbetekenende blik aan. Phyllis leek zelfs verontwaardigd. In elk geval kon ze haar verbazing nauwelijks verbergen terwijl ze vroeg: ‘Wilt u daarmee zeggen dat u met Howard...’ Verder kwam ze niet.

Miss Jones liet haar blik langs haar lichaam glijden. ‘U vergeet dat ook ik ooit jong ben geweest, miss Walker. Naarmate de tijd verstrijkt, worden we er niet mooier op.’

‘Het spijt me, zo bedoelde ik het niet. Ik dacht dat Howard mij alles verteld had. Wanneer hij over zijn jeugd sprak, had hij het slechts over één vrouw. Hij beweerde dat zij zijn grote liefde was.’

‘Dat kan ik bevestigen,’ zei Lady Evelyn. ‘Toen we het voor het eerst over de liefde hadden, zei hij dat hij nog steeds de grootste moeite had met die herinneringen. Hij noemde maar één naam.’

‘Wie was dat dan?’ Miss Jones kwam opeens alerter over dan enkele ogenblikken geleden.

‘Sarah!’ zei Lady Evelyn.

‘Ja, Sarah!’ zei ook Phyllis.

‘Ik ben Sarah. Sarah Jones.’ Op haar gezicht verscheen een trots lachje. Daarna wendde ze haar hoofd af, alsof ze zich schaamde, en zei: ‘Ja, ik geef toe dat onze relatie nogal ongewoon was. Maar het was beslist geen vergissing. Enkele maanden lang was ik de gelukkigste vrouw ter wereld. Sommige mensen hebben nu eenmaal een half leven nodig om erachter te komen wat geluk is...’

Even leek het of aan de tearoomtafel de tijd stil was blijven staan. Phyllis en Lady Evelyn, die er zojuist nog van overtuigd waren dat zij de belangrijkste vrouwen in het leven van Howard Carter waren geweest, beseften opeens dat een machtige rivale hun die rol betwistte. Nu waren ze erg nieuwsgierig. Ze wilden alles weten over zijn jeugd. Beiden hadden hem immers pas leren kennen toen hij volwassen was. Maar Sarah Jones was juist zeer geïnteresseerd in de omstandigheden die tot het succes van Carter hadden geleid. In de voorbije jaren had ze alle krantenartikelen die over hem verschenen waren uitgeknipt, liefdevol in een album geplakt en ze met tranen in de ogen zo vaak gelezen dat ze de tekst vanbuiten kende. Meer dan eens had ze hardop tegen zichzelf gezegd: Je bent niet goed wijs, Sarah.

Toen ze de overlijdensadvertentie in de *London Times* gelezen had, verzamelde ze moed om zijn begrafenis bij te wonen. Onder aan die tekst stond: *He was unmarried* – hij was niet getrouwd. Dat betekende op zichzelf natuurlijk niets. Of misschien wel? Nu hoopte ze daar meer over te weten te komen.

Hoe langer Sarah Jones, Lady Evelyn en Phyllis Walker met elkaar van gedachten wisselden, hoe minder wantrouwig ze zich opstelden. En hoe meer ze van elkaar te weten kwamen, hoe meer ze beseften dat er sprake was van lotsverbondenheid. Ze vergaten de tijd terwijl ze over hun verleden vertelden. De herinneringen kwamen boven. Herinneringen uit hun leven met een man die de koning van Luxor werd genoemd.

DEEL EEN

1

Om van Ipswich, in East Suffolk, naar Swaffham te reizen, had je in die tijd – vóór de eeuwwisseling – een halve dag en sterke zenuwen nodig.

‘In Norwich overstappen voor de trein naar King’s Lynn!’ had de loketbediende haar op het hart gedrukt. ‘Ik zou maar opschieten als ik u was, want u hebt nog maar tien minuten!’

Tegen de verwachting in haalde Sarah Jones ook de trein naar Swaffham. Later zou ze zich realiseren dat die reis niet zonder complicaties was. Ze zat in haar eentje in de coupé en keek uit het raam naar het voorbijglijdende landschap, het vlakke land met de muurtjes die als donkere strepen de weilanden, akkers en percelen markeerden.

Het was lente. Alles zag er groen uit. Maar niet zo groen als in Sussex. Groener dan daar was bijna niet mogelijk. Toch was het hier veel en veel groener dan de woestenij rondom Ipswich.

Sarah was opgegroeid in Ipswich. Haar vader had in de haven als stukgoedarbeider gewerkt, een graansjouwer. Haar moeder was bij haar geboorte overleden. Ze zou zeker in weeshuis St. Albans terechtgekomen zijn, of ergens anders, als een buurvrouw zich niet om haar lot bekommerd had.

Sarah was zeker niet dom. Haar vader had echter geen geld voor de dure Latijnse school waar de kinderen van de reders, de kolen- en suikerhandelaars en de eigenaars van de pakhuizen naartoe gingen. Ze had heel lang moeten zeuren om ervoor te zorgen dat haar vader haar naar de *Dame School* – de matressenschool – nabij het Christchurcherenhuis stuurde, waar meisjes als Sarah leerden lezen, schrijven, rekenen en waar ze leerden hoe je naaipatronen uit papier knipt.

Na die school had ze nog een jaar doorgeleerd en werd ze zelfs onderwijzeres aan de *Dame School*. Daarna verongelukte haar vader op een verschrikkelijke manier: een havenkraan kantelde en verpletterde hem. Sinds die dag spookte de gedachte door haar hoofd dat ze in Ipswich nooit gelukkig zou worden. Uiteindelijk besloot ze om te gaan verhuizen. Ze ging naar de predikant – hij was de gemeente voorgegaan tijdens de begrafenisdienst van haar vader – en vertelde

hem hoe verdrietig ze was. Hij had begrip voor haar wens om Ipswich te verlaten. Hij beloofde zelfs dat hij ervoor zou zorgen dat ze een baan als onderwijzeres kreeg. In Swaffham, graafschap Norfolk, was een vacature vrijgekomen aan de *Dame School*. Ze mocht zich daar op zijn voorspraak melden.

Haar bezit paste in een bruine, met zeildoek afgewerkte koffer die nu op de houten zitbank tegenover haar stond. De 'bruidsschat' van haar moeder. Het bijzondere eraan was dat hij door de breedte ervan geen handgreep in het midden had, in tegenstelling tot de moderne koffers. In dat geval zou iemand die sterk genoeg was de koffer alleen kunnen dragen. Die van haar had alleen een handgreep aan de zij-kanten, waardoor je hem zonder hulp nooit kon dragen omdat niemand armen had die lang genoeg waren.

Gelukkig was het druk op het station van Norwich. Bovendien zag Sarah er zo keurig uit dat ze niet lang had hoeven wachten op enkele bereidwillige mannen die haar bagage wel in de trein naar Swaffham wilden tillen.

Vol verwachting reed ze nu in deze hobbeltrein haar toekomst tege-moet. De talrijke stations waar onderweg gestopt werd, zagen er min of meer hetzelfde uit: grote en kleine gebouwen van rode baksteen. Sommige zo klein dat ze slechts uit een wachtruimte bestonden. Na anderhalf uur arriveerde ze op haar bestemming. De stationschef kondigde luidkeels aan welk station dit was en bleek zelfs behulpzaam bij het uitladen van haar bagage, die veel ruimte in beslag nam.

Iedereen weet uit ervaring hoe het is als je een vreemde stad nadert: een gevoel van blijde verwachting of afkeer als gevolg van een bang voorgevoel. Sarah was de enige die uitstapte, dus overtrof haar afkeer verreweg haar enthousiasme. Radeloos stond ze voor het stations-gebouw, met naast haar de enorme koffer die ze niet alleen kon til-len. Er was niemand te zien. Op een paar kippen na leek dit oord uit-gestorven.

In en rond het station van Ipswich, waar zij vandaan kwam, was het om deze tijd van de dag altijd een drukte van belang. Huurkoetsiers vochten om de beste standplaats. Krantenjongens verkondigden luidkeels het nieuws. En aan kruiers was nooit gebrek. Maar in Swaffham was het een dooie boel. Als op dat moment, terwijl ze hulpeloos op het perron stond, een trein uit de andere richting was gekomen, zou ze meteen zijn ingestapt en teruggegaan naar Ipswich. Maar er kwam geen trein.

De matte lentezon stond laag toen aan de andere kant van de straat een uit de kluiten gewassen jongen opdook. Hij had donker haar en

een bleek gezicht. In zijn linkerhand hield hij een vlindernet vast, en over zijn rechterschouder hing een botaniseertrommel. Met grote passen, wat een beetje komisch aandeed, liep hij voorbij terwijl hij strak voor zich uit keek en het lot van Sarah Jones negeerde. 'Hé!' riep ze zowel hulpeloos als vertwijfeld. 'Kun je me even helpen? Daar krijg je niks van!'

De knul hield zijn pas in, keek even naar haar, stak daarna over en pakte de koffer zonder iets te zeggen bij de rechterhandgreep vast, terwijl Sarah de koffer aan de andere kant optilde. Zonder te vragen waar ze met die draagbare kledingkast heen wilde, liep hij een tijdje naast haar tot Sarah zowel de pijnlijke stilte als de jongen die recht voor zich uit bleef kijken zat was. 'Wil je dan niet weten waar ik heen moet?'

De jongen grijsde, maar keek haar niet aan. Met een iele stem en ongewoon lange Norfolk-klinkers zei hij: 'Ik weet waar u zijn moet, miss. Ik breng u naar het hotel van meneer Hazelford. Het George Commercial Hotel, aan het marktplein, het enige hotel in deze omgeving.'

Met grote passen liep hij verder. Sarah kon hem met moeite bijhouden en kreeg amper de gelegenheid om hem tersluiks te observeren. Ze zag alleen dat hij een markant hoofd had met een lang, driehoekig gezicht, een nogal grote neus en spitse kin. Hij was lang maar kwam niet sterk over. Daardoor kon ze zijn leeftijd moeilijk schatten.

'Is iedereen in Swaffham zo spraakzaam?' vroeg ze nadat ze weer een tijdje zwijgend naast elkaar gelopen hadden.

De jongen grijsde. Voor het eerst keek hij haar aan. 'Ach, daar zult u wel aan wennen, miss. In Swaffham wordt iedereen die meer dan vijf zinnen achter elkaar uitspreekt als een praatjesmaker beschouwd. Waar komt u vandaan, miss?'

'Ipswich,' antwoordde ze eveneens kortaf.

Zachtjes floot hij tussen zijn tanden, alsof hij haar bewonderde. Kennelijk had ze zich vergist, want meteen daarna zei hij: 'Londen. Ik kom uit Londen. Brompton, als u dat wat zegt.'

'Nee,' zei Sarah geërgerd. 'Ik ben nog nooit in Londen geweest. Wel ooit in Sussex. Heb ik nu iets gemist?'

'Hm.' De knul hield zijn hoofd schuin en liep zwijgend verder.

Ze naderden een plompe, rechthoekige kerktoren met rondom hoge ramen. Tussen die vensters bevond zich een uurwerk.

'De St. Petrus en Paulus.' Hij zag dat Sarah belangstellend keek.

'Wat komt u doen in Swaffham, miss?' vroeg hij.

Sarah had geen reden om het doel van haar bezoek te verzwijgen. Ze

kon ook niet weten wat voor reactie haar antwoord tot gevolg zou hebben. Dus zei ze zonder er verder over na te denken: 'Ik reageer op een openstaande vacature als onderwijzeres aan de *Dame School*.'

Nauwelijks was ze uitgesproken of de jongen liet de koffer als door de bliksem getroffen uit zijn hand vallen. Zonder iets te zeggen rende hij weg in de richting vanwaar ze gekomen waren. Sarah wist niet wat haar overkwam.

Uit een zijstraatje naderde iemand met een bochel. Sarah durfde hem niet aan te spreken. Hij leek te zwak om haar te helpen met haar bagage. De oude man liep naar haar toe, keek haar met een verholen blik aan en grijnsde toen. Sarah zag zwarte gaten in zijn gebit: hij miste een stuk of drie tanden.

'Waar wilt u heen met die kast, miss?' vroeg hij op een overdreven beleefde toon.

'Is het nog ver naar het George Commercial Hotel?' vroeg ze.

'Nog geen vijf minuten lopen,' zei de oude man met het slechte gebit. Hij wees naar de plompe kerk.

'Zou u zolang op mijn koffer willen passen? Ik loop even naar het hotel om een kruier te halen.'

De oude man knikte en wees weer in de richting van de kerk.

Het duurde langer dan ze dacht voordat ze het hotel gevonden had. Het pand bevond zich niet bij de St. Petrus en Paulus, zoals de oude man haar had wijsgemaakt, maar ertegenover, aan het marktplein. Een wasvrouw die hier bekend was, had gezegd waar ze moest zijn. Meneer Hazelford, de eigenaar van het hotel, was heel vriendelijk en behulpzaam. Hij stuurde meteen zijn zoon Owen op pad nadat ze had verteld waar ze haar bruine koffer had achtergelaten.

Haar kamer had een raam met uitzicht op het marktplein. Je kon er de *Butter Cross* zien, een soort paviljoen: een koepel met zeven zuilen. Ertegenover stond de St. Petrus en Paulus. De knusse kamer was schoon en niet duur. Even later werd haar bagage gebracht. Owen gaf haar de penny terug die zij hem had gegeven om aan de oude man te overhandigen. Hij zei dat hij daar niemand had aangetroffen. Aanvankelijk zocht ze er niets achter. Maar niet lang daarna be kroop haar een afschuwelijke gedachte. Een blik op de koffer bevestigde haar sombere vermoeden. Het slot was opengebroken.

Ze kon het bijna niet geloven en deed van schrik een schietgebedje, wat helemaal niet in haar aard lag. Haastig opende ze haar koffer, trok het wasgoed en haar kleren eruit en merkte meteen dat iemand haar spulletjes doorzocht had. Eindelijk vond ze haar jas. Met een ruk haalde ze die tevoorschijn en ze voelde koortsachtig in de binnenzak. Er zat niets meer in.